

gawaks läks, ja wanna Tawet foddo olli, läks ta temma jure, ráfis temmale illusad juttud seest, mis ta folis pühha firja ašjust kuulnud, ja lugges fa saggedaste isse wan-nakessele piibli seest, mis meie hingे heaks senna ülespandud. Se olli wanna Tawetile surefs rómuks, ta mótlis kuuldud asjo ommas süddames járrele, ja olli temmale se wahhe aial armsaks aiawiteks, et ta kül wai-mo polest alles üsna plimme olli. Ükskord kewade jai Kaarli haigeks rinna többesse, et piddi maas ollema, tohter olli tedda fa feelnud, et ta mitte pea rákimissega rinde waewama. Se olli Tawetile wågga surefs furwastusseks.

Tawet läks omma ammetisse, toetas en-nast sua naeale ja õhkas süddame pohjast: Oh sedda õnnetust, oh sedda furwastust! et ma ei tea mis ma ollen! pühhost firjast ma ei tea, ello aia kui pu tomboke ühhest merre rannast teise wissatud; ilma eslomaiata, il-ma sõbrata; waewaga pean ma omma leiba tenima, saddogo wihma ehet saddago lund,

iffa pean minna platsis ollema, ei ial rö-mo eggä rómustust! Kaarli lugges müsse kül piibli ramatiust, et meil üks suur helde ja armolinne Jummal peab ollema, kes ig-gaühhe eest hoołt kannab, ja iggaühhele an-nab, mis temmale heaks on, — agga ma ussun, mis ta minno eest ommeti murret peab, rummal ma ollen ja pean siin sandi kombel omma páwa pallokest tenima. Posle kül wist ühteainust feikist neist, kes siit ed-dasi ja taggasí káiwad, posle ühteainust ni willetsa járje peál, kui minna.

Siis tussi üks wanna saks, noormees för-was, terretas wanna Tawetit lahkesti, an-dis temmale pari koppikaid. „Tánná kuriw páaw, herra! — tánnan herra!” — Sak-sad läksid eddasí. Tawet jai mótlema: Sed-da õnne, mis nende meestel! iggapáaw láh-håb se wanna herra omma nore herraga siit möda, iffa ta rahhakot täis, aiawad röömsaste jutto! ja kui nad koto láhwad, ühke maia ja lahked toad ees, feik föhhad warrandust täis, mis Neil wigga! — Min-